Рік II. ч. 50. (20…) … 8. березня 1941. Ціна 30 сот.

КРАКІВСЬКІ ВІСТІ

Щоденник, виходить кожного дня, крім неділь і свят

АДМІНІСТРАЦІЯ: Краків, Райхсштрассе 34. Тел. 230-39
РЕДАКЦІЯ: Краків, Ожешкової 7. — Тел. 104-81

„Krakauer Nachrichten" — Tageszeitung.
Administration; Reichsstrasse 34.
Schriftleitung; Orzeszkowagasse 7.

ПЕРЕДПЛАТА в краю і закордоном:
місячно . . . . . . 6 зол.
Курс 1 нім. марки — 2 зол.
5 чеських корон — 1 зол.

Всі наказані цілі в Болгарії вже зайняті

БЕРЛІН, 7. III. — **Головне Командування Німецьких Збройних Сил** подає:

Німецькі війська, що увійшли до Болгарії, зайняли 5. III. без огляду на важкі теренові умовини цілі, передбачені в військових наказах.

Один підводний човен затопив дальших **9000 тон** ворожого торговельного тонажу. У той спосіб згаданий човен підвищив загальну кількість затопленого тонажу до **27.000 тон.**

На **Середземному морі** ескадри німецьких бомбовиків і боєвих спадних літаків у супроводі німецьких ловецьких літаків дуже успішно заатакували летовище **Гелфер на Мальті.** Вони знищили ґанґари й схоронища та кілька ворожих літаків на землі.

Німецькі ловецькі літаки зістрілили у летунських боях над районом, що його атакували, 3 британські літаки.

Також і в **Північній Африці** німецькі боєві літаки успішно заатакували одно вороже летовище. Стежні літаки бомбардували військові обекти у Портсмавтс і поцілили військові казарми та державні корабельні майстерні. На **східньому побережжі Шкотії** один німецький бомбовик знищив бомбою британський міноносець.

Впродовж дня ворог намагався вдертися кількома бомбовиками, що їх охоронювали ловецькі літаки, **над північну Францію.** Рішучий опір німецьких ловецьких ескадр і вогонь протилетунської артилерії відбив цю ворожу спробу. Зі загального числа 16 ворожих літаків, що атакували, німці зістрілили 6 у летунських боях і 1 артилерійським вогнем.

Ані днем, ані ніччю ворожі літаки не налітали на **Німеччину.**

Від 27. II. до 5. III. ворог втратив загалом **23 літаки,** з цього 16 у летунських боях, 5 від вогню протилетунської артилерії і 2 від гарматніх стрілів фльоти. Крім цього німецькі бомби знищили деяку кількість британських літаків на землі. У цьому самому часі пропало 15 німецьких літаків.

Тишина на грецькому фронті

РИМ, 7. III. — **Головне Командування Італійської Армії** подає:

На **грецькому фронті** нічого важного. Італійські літаки бомбардували портові обекти в Мітелене.

В **Північній Африці** розвідча діяльність на суші й у повітрі. Літаки німецького повітряного корпусу бомбардували у вівторок одну ворожу летунську базу.

У Східній Африці на відтинку Керен італійські війська перевели протинаступ на ворожі боєві сили, що намагалися вночі захопити італійські позиції і взяли при цій акції кількох полонених. Ворог перевів налети на кілька місцевостей в Еритреї. Жертв у людях не було, матеріяльні шкоди незначні.

Ескадри німецького повітряного корпусу перевели кількакратно атаки на повітряні бази на Мальті. При цьому обкидано з успіхом бомбами та обстрілювано скорострільним вогнем летунські обекти, літаки на землі та становища артилерії. Підчас атаки зістрілено в часі повітряної боротьби 3-ох Гюрікенів, а дальші 3 літаки різних типів знищено на землі.

Англійські саботажники в Югославії

БІЛГОРОД, 7. III. — Подробиці арештування ґрупи саботажистів в Югославії, що стояли на англійській службі, ясно доказують, якими методами послуговується Анґлія в Югославії. Покищо поліція арештувала 8 осіб. Їх провідником був відомий дальматійський політик інж. Пастроґіч. Технічний провід саботажистів був у руках відставного морського капітана Ресле-ра, чеського еміґранта. Його вважали спеціялістом від сабстажів на кораблях.

Дотеперішне слідство виявило, що арештовані дістали від своїх анґлійських керманичів доручення підложити годинникові бомби на німецьких кораблях, що є в югославянському порті Шибенік та в інших пристанях. Бомби мали вибухнути щойно після виїзду кораблів на повне море. Але всі спроби перевести ті пляни не вдалися, бо німецькі залоги дуже дбайливо пильнували кораблів. Тоді то анґлійці наказали саботажникам підкладати вогонь у складах дерева на дальматійському побережжі, що призначені для Італії. Якраз при підготові тих пожеж югославянська поліція зловила саботажистів. При тій нагоді сконфіскували 40 розривних і запальних бомб. На допиті арештовані заявили, що вони дістали всі доручення головно від урядовця британського ґенерального консуляту у Загребі, Гадзона. Вони обтяжили іншими своїми зізнаннями відомого дальматійського політика й колишнього міністра Андемінопіча. Провідник терористів Пастроґіч є членом югославянської національної партії. Досі ще не встигли пояснити, як ті вибухові матеріяли перепачкували до Югославії. Одначе здогадуються, що причасні до цього були британські куріери, особливо ті, що їздять з Атен до Білгороду. Вони перевозили підчас своїх куріерських поїздок скриньки у переділах спальних ваґонів. Підозрівають, що в них були вибухові матріяли.

——o——

Затії Анґлії у Сирії

АНКАРА, 7. III. — В Сирії почався новий заколот. Підчас сутичок з французькою залогою були вбиті та багато ранених, причому сотню захоплено в полон. Цю метушню, як подає „Мондо Арабо" зі середи, затіяли англійські аґенти, піддержувані французькими прихильниками ґен. Де Ґоля. Французький надкомісар, ґен. Анрі Денц, з огляду на ґрізне положення мусів негайно виїхати з Бейруту до Дамаску, де перебалакував з визначними діячами.

——o——

Братній нарід

Краків, 7. березня 1941.

Після приступлення до пакту трьох, Болгарія не сходить зі шпальт світової преси. Не менше цікавиться нею і український читач, бо Болгарія все була нам близька.

Вже на заранні нашої історії впливи болгарські, хоч би з прийняттям християнства були у нас великі. Перші славянські апостоли, Кирило і Методій, церковно-славянська мова, кирилиця — все те прийшло і було прийняте від болгар. Навіть і ці скарби культури, що мали своє джерело у Византії, приходили здебільша почерез Болгарію. Не диво, що, прим., Святослав Завойовник уважав Болгарію своєю другою батьківщиною та що, засівши у Переяславці, довго не хотів повертатись у рідну землю.

Це знаємо з історії. Знаємо також про болгар, як про народ працьовитий і чесний, завзятий та стійкий, що протягом довгих віків зрошував свою країну рож кровою героїв — народ, що у важкому лихолітті ніколи не падав, навпаки, завдяки трудящій праці, завдяки героїзмові, добув волю і закріпив свою державу.

Море крови пролили болгари у своїх визвольних змаганнях. Підчас балканської війни 1912 року вони викликували подив цілого світу, ними захоплювалась і вся тодішня наша молодь — ця героїчна болгарська епопея не залишилася без впливу й на наші тодішні руханкові та стрілецькі товариства, пізніші формації УСС та СС, серед яких Болгарія і болгари ніколи не сходили з уст як примір, гідний наслідування.

Близькі нам були й духові звязки з Болгарією. Наша молодь зачитувалася колись у болгарських авторів, здебільша учасників болгарських визвольних змагань, зокрема у Вазова „Під ярмом", що було улюбленою лектурою. Ми знали й про впливи нашої літератури на болгарську, от хоча би Шевченка на відомих болгарських поетів, Петка Славейкова та Любона Каравелова.

У світовій війні, Болгарія була по боці центральних держав. У цій війні приймав участь і Леґіон УСС, тимсамим болгарське вояцтво було товаришами зброї УСС, спільно проливаючи кров за кращу долю.

Та ця доля виявилась мачухою після версайського мира і так, як ми співчували Болгарії, ясно, що так і співчувати мусіли болгари і нам — вони ж підписували і Берестейський мир — і надії на краще завтра як їх, так і нас ніколи не покидали.

Тепер же прийшли нові великі переміни. Нова Европа, новий лад на світанку. Болгарія приступила до держав осі. З весною блиснула і нова заграва сподівань про сни нездійснені для неї, про відплату за кривди, заподіяні несправедливим версайським миром. Болгарія станула поруч непереможних потуг, поруч Німеччини, як новий рішальний чинник на Балкані.

Щоб її доля не цуралась, щоб її значіння, її слава були повернені, цього можемо їй від щирого серця лише побажати.

Болгарія — край і нарід

Останні події на Балканах звертають знову увагу світа на балканські держави. В осередку уваги опинилася цим разом Болгарія, особливо мила й симпатична всім українцям.

ҐЕОҐРАФІЧНЕ ПОЛОЖЕННЯ

Болгарія, обмежована на півночі Дунаєм і Румунією, на заході Юґославією, на півдні Грецією та Туреччиною і на сході Чорним Морем, займає поверх 110.0000 кв. км і начислює 6,207.000 мешканців. Назагал країна уявляє собою височірівню, якою віссю є болгарський гірський хребет — Стара Планіна. Між тим гірським хребтом і Родопами простягається багата й тепла долина Маріци — Тракія, на північ від Балкану — долина Дунаю. Височірівня і хребет протинають глибокі яри, як напр. долина Іскер.

Болгари Старої Планіни — Старих Гір і Родопів — це гарні верховинці, з люди з долин — вмілі хлібороби. Їхні прапредки без сумніву фінського походження, що прийшли знад Волги і змішались зі слов'янами. Вони були суворими вояками. Їхньою емблемою був кінський хвіст, а вожд Аспарух був завзятим вершником.

КОРОТКИЙ ІСТОРИЧНИЙ НАРИС

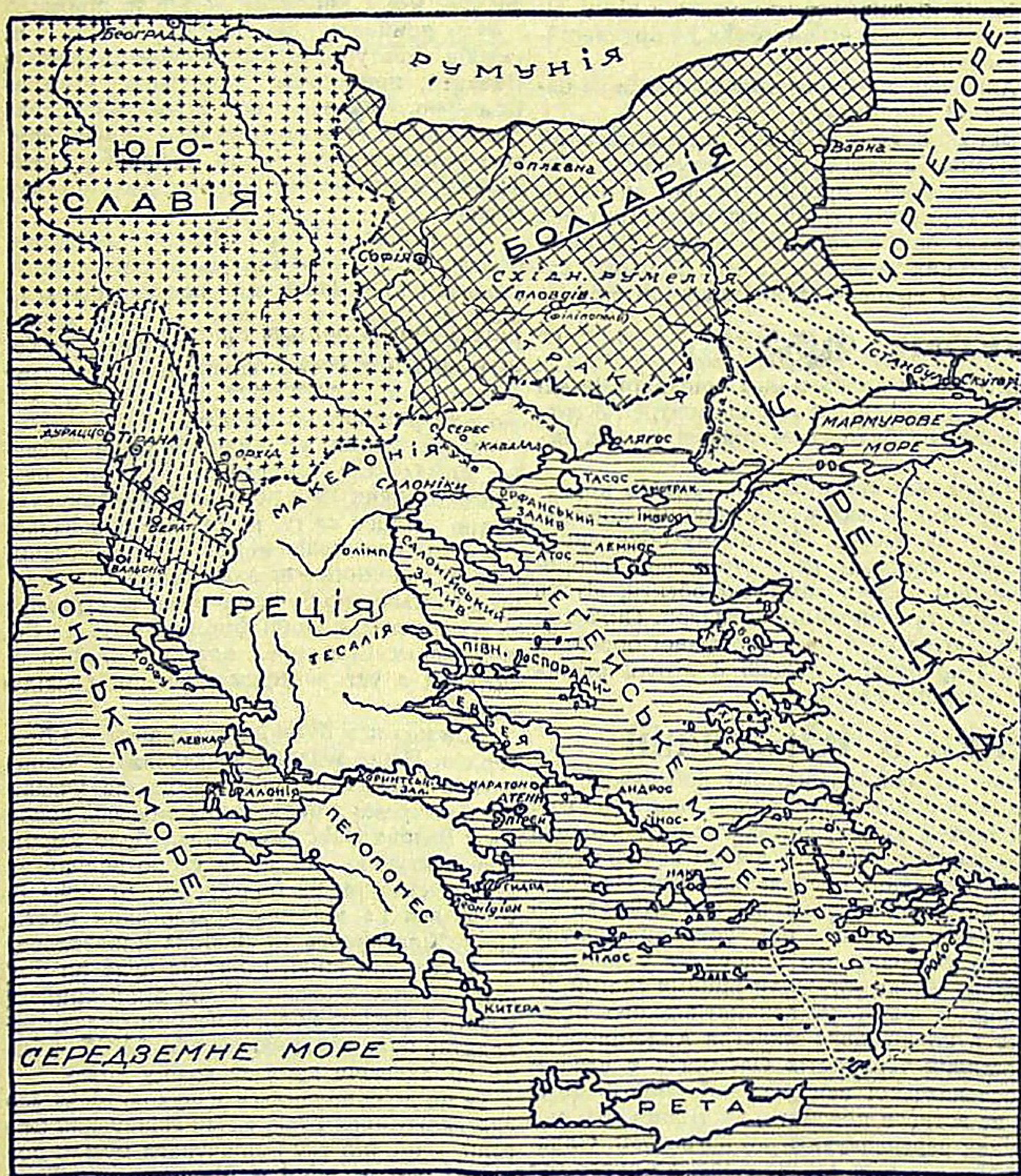
Перші їхні суверени Борис і Симеон були відважними вождами. Симеон прогнав у 883 році мадярів, змусив византійську імперію платити йому данину та проголосив себе царем болгар і греків. Він двічі заволодів Адріянополем і тричі був під мурами Константинополя. Але в XI. ст. болгарським царством опанувала Византія; у XII. столітті вона знов здобуває незалежність, щоб боротьби з турецькою навалою. Столицю Болгарії, цю справжню перлу височорівні, вдалося здобути туркам лише при допомозі зради після кривавих чотиролітніх змагань.

Впродовж майже пять віків турки були панами, а болгари зазнали недолі поневоленої нації. У 1760 р. чернець Афонської гори о. Паісій написав: „Історію болгарських славян, племен, царів, святих, всіх болгарських подій". Ця книжка була пламенним гаслом: „Народе болгарський, пізнай свою мову та расу". Це гасло знайшло в народі відгук і болгари віднайшли свою традицію, мову, історію. До великої пошани дійшли в народі національно - культурні цінності, плекані по манастирях, православна віра була тісно звязана з національністю.

Зпід турецької неволі Болгарія визволилась в часі російсько-турецької війни 1877-1878 рр. Мир у Сан Стефано 1878 р. обіцяв признати їй за кордони: Дунай на півночі, на сході Чорне Море, а на півдні Егейське. Здавалось, що стара мрія про Велику Болгарію здійснилась. Але між 1878 і 1881 рр. наново її втратити в 1393 р. після завзятої все змінилось. Берлінським трактатом залишено Болгарії лише землі між Балканами і Дунаєм. Болгари розвинули тоді невтомну діяльність. У 1884 р. східня Румелія прилучується до неї, що викликує війну зі Сербією. У 1908 році цар Фердинанд проголошує повну незалежність болгарського царства.

Болгарія в усіх тих війнах мала подвійну мету: берегти цілість Македонії і створити союз балканських держав проти Туреччини. Таку провізоричну ун'ю здійснено в часі балканської війни в 1912 році, але напередодні перемоги союзники розсварились і Болгарія, проти якої звернулися сусіди, мусіла підписати в 1913 р. мир у Букарешті. Вона втратила багату Добруджу, Тракію і Македонію.

В часі світової війни (1914—1918 рр.) Болгарія виступила по стороні Німеччини. Миром у Неї відібрали їй на заході області Царіброду, на півдні Македонію і західну Тракію — майже цілий доступ до Егейського моря.

ПОВОЄННА ВІДБУДОВА

Болгарія важко терпіла. Маленьку територію болгарської держави залили збігці з Македонії, Царіброду, Тракії та Добруджі, себто земель, якими поділилися: Румунія, Югославія і Греція. Болгари у тих державах зазнали недолі меншин. Внутрішні відносини загострились, прийшло до болючих потрясень. Але болгарський народ не дався заломати. Завзятою працею залічив він свої рани, підніс духову культуру й постарався унезалежнити себе під господарським оглядом. Не дивлячись на брак капіталів болгари будують дороги, поліпшують дунайські порти: Лом, Відин і Русе, чорноморські: Варну та Бурґас. Будують школи, розбудовують кооперацію, яка має тут великанські успіхи. Доведено до того, що найбільші гостинці в столиці є ділом і власністю кооперації, мешкальні доми є власністю скооператизованих мешканців. На видніших місцях пишаються крамниці кооперативного селянського постачання. Розбудувавши спершу столицю, згодом болгари відбудували Пловдив, знищений землетрусом у 1928 році (Пловдив — це столиця колишньої Руменії, давній Філіпополь). Прикрашують також Плевну та Тирново — резиденцію перших царів, Слівен — центр винограду та сукна, Казанлик — місто рож, Габрово — текстильне місто.

Ніде в іншому такому малому краю не можна бачити такого швидкого підйому, здійсненого лише діяльністю працьовитого народу. Малого, бідного, зданого на плоди гористої землі, без багатих верств, але твердого, ощадного, впертого, пильного, овіяного жагучою любовю до батьківщини — народу, що має ще у свому селянстві невичерпані скарби духа, які проявляються назверх у народньому мистецтві.

СЕЛЯНИ

Нинішне болгарське відродження є ділом головно тих селян, що творять чотири пятих усього населення. Побіч великої земельної власности у Румунії чи Мадярщині, мала селянська власність болгар є дуже скромна. Коло 500.000 господарств не сягає понад 5 гектарів і лише 4.500 має там понад 30 гектарів. В долині Дунаю, довкруги Відина, Лому, Русе (колишній Рущук) — селяни управляють збіжжя, кукурудзу, виноград, овочі. Таксамо й у долині Маріци, в околицях Пловдіву, де садять тютюн, троянди, а навіть і риж. Троянди і тютюн — це два головні багатства болгарського народу. В долині біля Казанлику річно збирають 10,000.000 кґ. трояндових платочків, з яких витискають олій. Щодо тютюну, то він творить 40 відс. усього болгарського експорту. Овочі та збіжжя запевняють поживу 6-мільйоновому населенню, таксамо, як худоба, птиця, свині та вівці. До середньої Европи висилають відтіль річно 40,000.000 кґ. винограду, крім того добірні полуниці, яких збір за десять літ збільшився вдесятеро, вивозять також сливки, грушки, яблука, вишні

Болгарські селяни живуть у вапном білених домах, яких фасади восени прикрашуються ґірляндами кукурудзи та паприки. Щоб пізнати Болгарію, треба відвідати оті селянські хати, що внутрі прикрашені килимами та ряднами з червоними та чорними тлами, при зелених, жовтих і блакитних рисунках. Треба бачити жінок, коли вони

відчиняють свої скрині, щоб показати матерії та тонкі вишивки — працю своїх звинних пальців. Вовну з 10,000.000 овець у значній частині прядуть і виробляють селянки зимою.

14. вересня 1938 р. святкували в Софії свято сільських громад-задруг. Селяни — мужчини та жінки з усіх провінцій проходили широкими вулицями міста зі своїми зеленими прапорами. Було це в розгарі збору винограду. Міські крамниці були переповнені мускатним виноградом. Китиці винограду, помідорів, кавунів і динь копичились на базарах. Чудове місто Софія, залите сонцем, представило селянам свої широкі бульвари та парки.

МІСТА

Софія — скромна столиця з 360.000 мешканців, що 64 роки тому була турецькою резиденцією, славною своїми мінеральними водами в околичних селах Княжево та Банки. Що в 1837 році вона начислювала лише 20.000 душ. Але від 1878 року починається сильний розвиток колишньої старої римської Ільпія Сердіка, староболгарської Средец, який можна б назвати „від турецького села до виплеканої в європейському стилю столиці". Свій європеїзм підкреслюють софійці, відкидаючи отой американізуючий нахил, що його виявляють інші південно-східні європейські столиці. Широкі в прямокутному розплянуванні, ясно вимощені бульвари з новітніми будинками. Можна, очевидно з першого погляду відрізнити майдани й будівлі з минулого століття, що дуже нагадують російські провінціяльні міста, від пізніших будівель, взорованих на Заході.

Люди землі живуть дуже скромно, живлячись квасним молоком, овочами й городовиною та задержуючи ягня чи порося для більшого свята. Хоч небагаті — завсіди пропонують вам зворушливу гостинність. Як тільки ввійдете в болгарську хату, ви повинні попробувати ложку „сладко"-сливкові конфітури — зі шклянкою води, або якщо більш заможні — маленьку чашку турецької кави. Вірно зберігають там традиції, що виявляється в ноші, традиційних рисунках і узорах вишивок, в доборі кольорів, в народній музиці.

МУЗИКА І СПІВ

Відомих є поверх 10.000 народніх болгарських пісень, що їх співають жінки. Простяжними мелодіями прославляють подвиги колишніх вояків, революціонерів із турецької доби, вічно переслідуваних „гайдуків". Побіч любовних і святочних пісень, танкові мелодії з неправильним живим ритмом для супроводу хороводів „кеоро" чи танкові з хустиною „рушяніца". А якщо жінки переважають у співі, мужчини вирізнюються в інструментальній музиці. Дудка-„скірка", ліра-гайда, флейткавал є побіч скрипки та мандоліни елементами сільської орхестри. На всій народній музиці тяжить сум багатовікової боротьби та драми. Але в найчорніші хвилі проблискує вогник ідеалу, що відбивається у численних світлих постатях болгарської історії.

ШКОЛИ

У Болгарії існує єдина школа з обовязковим семирічним навчанням: чотири роки в початкових клясах, три в „прогімназіях". Має Болгарія свої клясичні, півклясичні і новітні гімназії. Всі ті школи безплатні. Якщо до учнів усіх тих шкіл додати студентів софійського університету, то 11.000 молоді обох полів одержує поважне навчання. Дуже популярні бібліотеки. Є 2.900 державних читалень.

Хоча навчання має сильну національну підставу, проте воно залишає багато місця історії та літературі інших народів. Нерідко почути болгар, що добре володіють двома чи трьома мовами. Багато з них знає російську, німецьку та французьку мови, дехто італійську та англійську.

Більшість болгар — православні, але є і мусульмани, жиди, католики. У тій країні мечеті, синагоги та романські каплиці сусідують з православними церквами. Про Болгарію можна сказати за її поетом Печо Славерковим: „Зоря лише сходить". Але ця зоря вже багата здобутими осягами і повна віри в майбутнє.

Б. Прокопович.

Індокитай прийняв пропозиції Японії

ТОКІО, 7. III. — Інформаційний відділ японського уряду видав спільне повідомлення Японії, Сіяму і французького Індокитаю. З цього комунікату виходить, що французький амбасадор подав до відома японському міністерству закордонних справ, що годиться на головні точки японських предложень у справі посередництва Японії. Ближчі подробиці у справі остаточної полагоди граничного інциденту мають бути управильнені шляхом переговорів впродовж найближчих днів. Також і Сіям погодився на пропозиції Японії.

—o—

Японці зайняли Пакгой

ТОКІО, 7. III. — Як подає агенція Домеї, японські експедиційні відділи, висівши на сушу, в понеділок рано, біля Пакгой — в полудневій провінції Квантун — зайняли місто Пакгой, щоб таким чином замкнути головний шлях, що ним проходили самоходові транспорти до Чункіну. Декілька японських боєвих кораблів зявилось в год. 6-ій в тонкінському заливі і висадили війська на сушу.

—o—

Японські війська у провінції Квантун

ШАНГАЙ, 7. III. — Минулого понеділка японські військові відділи висіли у кількох точках здовж побережжя провінції Квантун на лінії Макао—Бакгой. Японці зайняли 5 більших портових теренів. Несподівані дії японських військ спантеличили вояків китайських ґарнізонів. Вони склали зброю без більшого спротиву. Одночасно пресовий відділ уряду японської фльоти повідомляє, що японська фльота почала проводити загострену блокаду у провінціях Чекіян і Фукіен. Японські літаки атакують у ширших розмірах портові терени і комунікаційні шляхи, що ведуть у запілля.

—o—

— ВНАСЛІДОК несподіваної звишки акцій англійських залізничих товариств, їх члени — майже самі аристократи — заробили впродовж кількох мінут 100 мілїонів фунтів штерлінгів. Одночасно часописи повідомляють, що нема мови про підвищення платень залізничих працівників.

— В БЕЛЬГІЇ вже почалася праця над відбудовою знищених церков, шкіл, мостів і мешкальних будинків. Досі відновили 150 храмів, 60 шкіл і багато мостів.

БОГДАН ЛЕПКИЙ 36)

Крутіж

(Історичні малюнки з часів гетьмана Виговського).

„Ой, не стало!" — почулося кругом. — „А Виговський за панами тягне".

„Бо сам із панів".

„А його жінка ще в більших".

„З князів".

„У короні ходить".

„Хлопів і на очі бачити не хоче".

Розговорились. Один наперед другого хотів прийти до слова. Нарікали на гетьмана, на полковників, на козаків, на попів, на всіх і вся. Навіть на міщан за те, що вони використовують селянський народ, крамне дорого продають, а за збіжжя мало платити хочуть. Здавалося, що трохи й знову вхопляться за вила.

Босаковський бачив, що і тут, у цьому спокійному селі, у цій закутині дивним-дивом незахопленій війною, народ також настроєний проти Виговського та проти старшин і панів, все одно, чи чужі вони, чи свої. І тут, як і скрізь, підноситься брудна, каламутна хвиля, що може залити життя й усе те, що в ньому ще гарне й добре. Бачив це Босаковський і серце йому стиснулося з болю. Ось воно як! І що ти вдієш із своїм розумом, із своїм військовим досвідом, із своїм добрим серцем, коли люди не розуміють тебе?! Залле тебе оця каламутна хвиля, залле! Не трать сил, спускайся на дно.

Але пригадав собі полковницю, що може чекала на його допомогу, як на спасення, і нову силу, почув у собі, нову бадьорість у тілі й у душі.

Подав Петрусеві люшню, а сам руки на грудях навхрест зложив, та, згори поглядаючи на дядьків, почав:

„А все-ж таки, людоньки добрі, ви самі завинили".

„Ми?"

„А так. Бо замість ставати один поруч одного, плече об плече, щоб було одно стадо, а Виговський пастирем над ним, ви кожний на свою руку починаєте робити. Хочете, щоб що-село, то була окрема держава? А того ніде не було, нема й бути не може. Шани та послуху в вас нема".

„Досить ми наслухалися, пане, а тепер хай нас послухають інші".

„Так, так, тепер хай нас послухають вони",

„Досить нашої покори. Через низький тин і жидівські собаки скачуть".

Босаковский сплюнув.

„Бачу, що не добалакаюся з вами. Слухайте, люди! Коли б я хотів, то постріляв би вас і пішов, куди треба. Рушниць, куль і пороху маю подостатком. Але я вам не ворог, вашої кривди не хочу й тому пришліть до мого табору трьох своїх найсвідоміших людей, щоб я з ними порозумівся і даром не проливав крови. Добре?"

Селяни перешептувалися хвилину.

„Можна", — відповіли.

„Але негайно, бо мені їхати спішно".

„Хай буде й негайно. Пришлемо".

Босаковський повернув коня до своїх.

Борис і Петрусь із селянськими рушницями слідували за ним.

В таборі всі стояли готові до бою, бо не знали, на чому переговори покінчаться. Нечаева сиділа на якійсь бурці, заслухана в журливий шепіт річки. Що їй?

(Далі буде).

З голосів преси

„Офензива задля престіжу"

У статті „Офензива задля престіжу" обговорює **„Фелькішер Беобахтер"** хід і дальші вигляди англьо-італійської війни в Африці. Анґлійці, яким не вдалося повторити тактики зі світової війни, пробують рятувати свій престіж на кольоніяльному терені проти Італії, де нема цих технічно-військових середників оборони, що в Европі. Анґлійський наступ у Півн. Африці усунув покищо загрозу Суецу італійцями. Теперішній наступ анґлійців на італійську східню Африку має забезпечити Аден, що ще більше загрожений після здобуття італійцями анґлійського Сомалі. Анґлійський плян ясний:

»Від початку війни згуртовано велику армію демократій на Близькому Сході. За зразком світової війни, мала вона піти на Европу від Балкану. Під твердими ударами німецької зброї мусіли анґлійські ґенеральні штабовці переконатися, що історія не повторюється. Після вилучення французьких частин доповнено анґлійські частини новими транспортами з Індії, Австралії та з материка, доповнено виряд американськими доставами й почався похід на Лібію. Єгипет проти його волі зробили анґлійці озброєною до зубів базою для наступу проти італійських кольоній«.

Все таки анґлійські осяги в Африці мають дуже підрядне значіння і ні в чому не пересудять ні тривкости оси, ні вислідy війни.

»У своїй останній промові Мусоліні отверто заявив, що італійські частини у Східній Африці не можуть рахувати на довіз з батьківщини. Отже довготривалість відпору цих частин залежить виключно від їхньої боєвої вартости, яка нині, під командою князя Аости є безсумнівно дуже добра. Надалі залежить вона від низки всяких припадкових обставин, від погоди, — з кінцем березня і з початком квітня починається там пора дощів, — від терену і від кількости нагромадженої там анґлійцями технічної зброї. Що торкається втрати або здобуття просторів, то слід ще раз підкреслити, що не можна тут робити порівнань між Африкою та Европою. Боронити аж до краю просторів пустині є також мілітарним безглуздям. Вслід за цим, коли противникові вдається здобути якусь точку опору, яка панує над більшим простором, то й треба рахуватися з тим, що одночасно здобуває він великий простір. Тому італійці будуть намагатися створити якнайбільше таких окремих точок опору, щоби примусити ворога роздрібнити свої сили.

Але мусимо повторити: Для загального ходу війни успіх або неуспіх анґлійської офензиви в Африці, залишається без значіння. Це офензива задля престіжу, з метою, щоб тяжко бомбардованим і бльокованим на морі мешканцям анґл. островів так довго подавати відраду, аж поки не постигне їх їхня доля. Оборона Европи, якої перебудова є воєнною метою держав оси лежить твердо і непохитно в наших руках«.

МИХАЙЛО ХАНЕНКО,

б. сотник і адютант київського козацького полку в 1918 р., б. член т-ва ім. гетьмана Павла Полуботка,

помер у Варшаві в четвер, 6. березня ц. р., після короткої недуги в 56-ому році життя.

Похорони відбудуться в суботу, 8-го березня ц. р. в год. 11-ій у Варшаві з церкви на Волі.

В. И. П.!

ЖАХЛИВА НІЧ У КЕРДИФІ.

НЮ-ЙОРК, 7. III. — Кореспондент американського щоденника „Ню-Йорк Сан" повідомив з Лондону, що останній нічний летунський налет на Кердиф був одним з найповажніших, що його пережили мешканці цього міста. Німецька атака почалася в той спосіб, що на місто впали сотні світляних і запальних бомб. Це **справді була ніч жаху.** Тоді, коли пожежні відділи намагалися побороти велитенські труднощі при гашенні пожеж, величезні стовпи, що обняли торговельну частину міста вказували шлях новим відділам німецьких літаків, що раз-у-раз надлітали. Шеф поліції у Кердифі, Кеймс Уотсон, сказав, що досі взагалі не було ще такого анґлійського міста, на яке скинули би таку поважну кількість запальних бомб, як на Кердиф. Один урядовець міської управи сказав, що це була безсумніву найбільша вогнева атака від вибуху війни. Нічна атака на Кердиф означає — каже дописуач американського щоденника — що Анґлія тільки частинно може перевести нічну летунську контролю.

На Близькому Сході

Анґлійці ще до нині не можуть очунятися від болгарської несподіванки і від посунень німецької дипльоматії на Близькому Сході. Ввесь шум, здогади й міркування, що повстали в Анґлії довкола балканської і близькосхідньої проблеми, реферує цікаво **„Ноєс Вінер Таґблят"**, коли пише за закордонними інформаціями:

»Після урядового заперечення в Лондоні ультимату до Болгарії, залишилися на ділі ще тільки анґлійські кореспонденти, що втекли до Туреччини й які сиплять погрозами на всі боки. Один із цих утікачів осмішується високопарною заявою, що Европа не може надалі допускати, »щоб мир на Балкані був загрожений зрадою малих держав, які опановують стратеґічно важливі, ключеві позиції«. Годі зрозуміти, про яку Европу цей анґлієць говорить, бо ж анґлійська Европа кінчиться на Лісабоні та Атенах.

Вже куди більш тверезі міркування лондонських військових обсерваторів. Вони турбуються перш за все фактом, що Греція найшлася тепер і мілітарно і політично у зовсім невтримному положенні. Вони не скривають, що відвідини Ідена й Дила в Атенах мають уже тепер на меті не допустити тільки до морального заломання грецького уряду. Анґлійська преса плавно вмовляє грекам, що їм нічого боятися й коли б навіть повстав болгарсько-грецький фронт (який Анґлія мабуть радо бачила б) — то терен там такий дуже корисний для греків, що »Греція зможе втриматись майже необмежено на своїх позиціх«. Отже і тут перемагає стара анґлійська тактика, яка преспокійно допускає, щоб лилася перш за все кров союзника. »Сендей Таймс« пише знову, що на Балкані в усіх стратеґічних плянах рішальну ролю гратиме летунство. І якщо б тільки анґлійське летунство могло собі забезпечити перевагу — мрія, яка навіть анґлійському часописові видається нереальна — тоді Анґлія могла б поправити свої вигляди на поширення війни на Балкані. Якщо б тільки завчасу не перешкодили болгарські, або німецькі частини, що стоїть у Болгарії, то анґлійське летунство — фантазує часопис — могло б зробити непрохідними гірські ланцюги, що ведуть до Греції. Однак часопис мусить при цьому признатися, що самі греки є проти вилетів анґлійських літаків з грецьких летовищ на Болгарію, бо Греція »в ніякому разі не має охоти провокувати Німеччину«.

»Посеред цього загального заколоту і безсилля лондонської преси не обійшлося також без відсвіженої концепції т. зв. Всеарабського Союзу. Як після перших відвідин Ідена в Каїрі так і тепер пошіптують знову в Лондоні, що головним стремлінням Ідена і Дила було обєднання Туреччини, Єгипту, Іраку, Арабії, Ібн Сауда та Сирії у своєрідному мілітарному союзу, що »звертався б проти можливості німецького наступу в напрямку нафтових джерел«. Цей плян — як кажуть — має на ділі ніщо інше, як виправдати все яскравіше підкреслювані пляни анґлійського головного командування в Каїрі супроти Сирії. При цьому Анґлія, за зразками світової війни, кидає знову на всі сторони обіцянки та територіяльні нагороди.

Іден і ґен. Дил, начальник ґенерального штабу імперіяльних армій, прибули літаком до Атен, при чому Іден негайно мав розмову з королем Юрієм. У міжчасі прийшла офіціяльна вістка про виїзд анґлійського посла із Софії. Перед виїздом відвідав він короля Бориса, щоб відібрати свої вірчі листи. З анґлійських звідомлень виходить, що ці відвідини мали в собі щось драматичне, бо відбувались в часі вмаршу німецьких частин. Анґлійський посол, що ще перед двома днями брутально погрожував анґлійським бомбардуванням, був цим разом куди лагіднішим, сповнений єдиним бажанням, як можна скоріш дістатися до Туреччини. Він ніби-то виявив свій жаль з причини дальшого ходу подій і заявив, що »ледви чи можна буде уникнути переміни мирної дотепер Болгарії на поле бою«. Анґлійська преса доповнює цей риторичний жест дипльоматичного стратеґа заввагою, що хоч під цю пору здійснення цього роду заповіди натрапляє на деякі труднощі, все ж Анґлія вважає себе у праві перенести війну на болгарську територію, якщо це буде для неї корисне«.

———o———

НЕПОХИТНА ПОЗИЦІЯ НІМЕЧЧИНИ НА ПІВДЕННОМУ СХОДІ

БУДАПЕШТ, 7. III. — „Позиція Німеччини на південному сході Европи непохитна" — такий наголовок передової статті у мадярському урядовому щоденнику „Мадяроршаґ". Щоденник, що стоїть близько до мадярського премієра, підчеркує велике значіння останніх подій в Болгарії у звязку з приходом туди німецьких військ. Зокрема славить цей щоденник німецьку дипльоматію та подивугідні її ходи, завдяки чому протягом однієї днини пересунено фронт на сотки кільометрів уперед і знищено до решти ворожі пляни на Середземному Морі, що їх розсновував ворог довгими роками при допомозі заліза, крови та жертв.

———o———

Новинки

КАЛЄНДАР

БЕРЕЗЕНЬ

8. Субота — Свмч. Полікарпа.
9. Неділя — 1. Посту.

— ЕМЕРИТИ-УКРАЇНЦІ б. польської держави з теренів, що належать до Совітів, НЕГАЙНО подадуть на руки УЦК в німецькій мові: 1. Прізвище й імя; 2. число актів спенсіонування; 3. дату уродження; 4. дату переходу на емеритуру; 5. звання; 6. місце теперішнього перебування; 7. висоту емеритури; 8. місце перебування перед 1. IX. 1939 р.; 9. вік; 10. завваги; 11. посвідку місц. УДК, згл. Делеґатури. — Рівночасно закликається тих українців, що покінчили 60-тий рік життя й нездібні до праці, а були в б. польській державі в чинній службі, щоби рівнож зголосилися та подали такі самі дані. — Український Центральний Комітет, Відділ Праці й Сусп. Опіки. 992 1-3

— ОРҐАНІЗАЦІЯ ОСІБ МЕДИЧНОГО ЗВАННЯ ПРИ УДК. В місяці березні ц. р. делеґат Центральної Секції Народнього Здоровля при УЦК, д-р М. Василів, відвідає деякі УДК та Делеґатури з метою орґанізувати скрізь Секції Нар. Здоровля та зактивізувати діяльність уже істнуючих, виробити програму їхньої діяльности на майбутнє та притягнути до праці всіх осіб санітарно-медичного звання, зорґанізувавши їх у СНЗ (лікарів, фармацевтів, сестер-піклувальниць, повитух, зубних техніків та фельчерів). З цією метою при УДК та Делеґатурах будуть скликані загальні збори цих осіб з цілого району на такі дні (скрізь початок зборів в год. 15-ій): Холм — 8 березня, Володава — 10, Грубешів — 12, Белз — 14, Замістя — 18, Томашів Люба. — 20, Краснистав — 22, Люблин — 25, Біла Підляська — 27, Варшава — 29. УДК та Делеґатури мусять постаратися, щоб про ці збори бу[illegible] повідомлені всі особи сан.-медичного звання району та сусідніх, яких приявність на зборах конечна.

— КУРС РИТМІЧНОЇ ҐІМНАСТИКИ для пань та ритміки й пластики для дівчат почнеться незабаром у Кракові. Зголошення в середу, четвер та суботу від 4—6 год. попол. в Українській Вселюдній Школі, Краків, Бурґштрассе 60.

— ПОШТОВИЙ КУРС починається дня 20. березня 1941 р. Зголошені кандидатки, що одержать окремі повідомлення, зголосяться в УЦК, Відділ Праці й Суспільної Опіки, Зелена 26/7 в дні 18. березня ц. р. в год. від 9—13 і 15—18. Вступний іспит на пошті в дні 19. березня ц. р. Зголошення у спізненому речинці не будуть розглядані. — Український Центральний Комітет, Відділ Праці й Суспільної Опіки. 1-3

— НА ФОНД ДОПОМОГИ УКРАЇНСЬКОМУ СТУДЕНТСТВУ зложили (в золотих): П. Сороківський, Замість 100, Петрикевич М., Варшава 10, Дибайло і Пилявка, Володава 50, Ф. Заборовець, Володава 40, Проф. Шилкевич, Володава 20, Басядинський, Володава 20, УОТ в Сухавій 15, Шкоропар Всеволод 5, Щербій В. 100, Лисак, Ганськ 10, Кутнський Олександер, Журавиця 2, М-р Дужий Михайло, Грибів 10, Майко Тетяна, Забуже 4, Дир. школи в Варежу 4, Д-р Степан Баран, Холм 50, Гевко Дмитро 5, Д-р Калин Іван 30, Турянський Володимир 2, Филипович Степан, Новий Санч 15, Працівники „Аґрарії" в Люблині 190, Мицко Прокіп 10, о. Пакош Антін 5, о. Колтонюк Мирон 15, М-р Сохи Володимир, Луків 3, Союз Кооператив у Білій Підл. 25, Інж. Моровик Омелян 20, Дубицький Юліян 2, Ортинський Петро 1, Гаврилик Михайло 1, М-р Гнатик Евген 0.50, Лещинський Теодор 10, М-р Мигаль Богдан за січень 1941 р. 3, Морокішко Остап 10, Павлусевич Анна 10, Марак Зенон 4, о. Дубляниця Володимир 5 — і кличе: о. Володимира Костишина, Василя Петришина, Йосифа Шведа, дир. Івана Реуса і о. Сильвестра Крупа. — КДУС Балигород 693.65, о. Ріпецький Мирослав 10, Корольчук Теодозій 5, Масляк Евгенія 10, Ґогда Йосиф за січень 1941 р. 5, УОТ Люблин 10, Збудовський Роман 10, УОТ Лузки 73.50, Веркшуц, Стараховиці 109, о. Козенка Олександер, Замістя 20, Богдан Жарський 10. — Хто черговий?

— В РУМУНІЇ вже почалися підготовні праці при розбудові залізничої сітки. Вона має обхопити всі найбільше віддалені частини країни.

— НОВІТНІЙ трансатлянтійський корабель „Президент Ойс" віхав біля Кап Тод, на південь від заливу Месечесет, на мілину.

В перші роковини смерти бл. п.
нашого найдорожчого Батька

ГРИГОРІЯ ДУБАСА

відбудуться в суботу, 8. березня ц. р. в год. 8-ій рано у церкві св. Норберта у Кракові і в церкві св. Климентія в Празі

Поминальні Богослужби з Панахидою.

Донька й сини.

Малий фейлєтон

Пчілка

Засяло, як у пісні, сонце золоте.

Видрапалось, уважаете, на камяниці й бризнуло на брук пригорщею тепло.

— Дивіться, — підморгувало лукаво — людоньки добрі! Ось-ось весна...

Та людоньки добрі не давали себе так легко підманути й далі ховалися в кожухи, далі розщибалися за вугіллям.

Тільки пчілка одна, сердешна, вихопилася необачно, послухала лукавого соняшного проміння.

Врешті тій пчілці плювати хотілось на холод, як форси... чи то пак меду їй конче треба було.

Отож і вихопилась ота пчілка та й літає скрізь, меду, бідна, шукає.

Літає, літає, й на базар майне, й на двірець залізничий, в ресторанчики деневкі на леті загляне, тощо.

Але, де там. Шкода роботи... Нема „пожитку", як кажуть пасічники, немає меду... Ніде...

— Хіба в трамвай поглянути... — міркує безталанна й гульк до „Двійки".

А тою саме „Двійкою" іде собі мец. Крутильський, що приїхав до Кракова, дещо полагодити в місті великому.

Дивиться він, аж тут пчілка якась прилетіла в трамвай.

А мец. Крутильський страх любить природу, тимто й він дуже поцікавився пчілкою, що саме біля нього й причалила.

Відразу припадає цей фанатик природи до нашої пчілки.

Сюди-туди, вже й розбалакується він із пчілкою.

Десь на пятому чи шостому перестанку, нашій пчілці раптом забагається летіти кудись, геть із трамваю.

— Вибачайте... — каже вона врешті до прихильника природи (вибачайте й ви, пчілки, що говорить вона людською мовою, але так воно в книжках водиться). — Добре вам балакати, як у вас час є. В мене часу нема, бо я як п ч і л к а мушу багацько, багацько працювати, щоб форс... те... меду добути... Бувайте!

І шусть — пчілка у двері.

Шусть — і вже немає пчілки...

І жаль прихильникові природи, меп. Крутильському, пчілки, та тут кондуктор саме лізе. Мац мец. К. за кишеню, хоче білет заплатити, ого, нема портфеля.

Ґвавт, крик, хто, що, — пчілка.

Всі за пчілкою.

Пришпилили пчілку, бо ще не пізно було й не могла вона, бідна, за далеко відлетіти.

Пришпилили нашу пчілку, цю гарненьку, чорняву панянку в „закопянках", (ого, вже то прихильник природи розумівся на таких речах), панянку вже добре знайому поліції.

Посадили її напевне у „вулик".

— Ось, тут тобі й місце... — сказали десь, але меду, чи пак то „форси" мец. К., вже при пчілці не найшли...

І будь тут прихильником природи...

ШУМ.

Короткі вістки

= НІМЕЦЬКИЙ міністр господарства Функ прийняв румунського міністра скарбу ґен. Птопяну, що саме тепер перебував у Берліні.

= НІМЕЦЬКІ ВІЙСЬКА, що перебувають на данському острові, Зеляндії, перевели більші військові вправи. Метою тих вправ було показати співділання трьох родів зброї — піхоти, артилерії й панцирних відділів. На вправах були приявні представники німецького посольства в Данії і кількох старшин данського ґенерального штабу.

= КЕРМАНИЧЕМ еспанського пресового уряду став Хуан Ерсілія. Він належить до старих боевиків Фаланґи. Ерсілія заявив при тій нагоді, що преса мусить стояти на службі Фаланґи й бути знаряддям боротьби за здійснення нової державної ідеї.

= БРИТІЙСЬКА адміралія повідомила про затоплення британського стежного човна „Авз".

= З НАГОДИ приступлення Болгарії до пакту трьох великодержав голова словацького уряду, д-р Тука, переслав мін. фон Рібентропові свої сердечні побажання. Мін. фон Рібентроп подякував телеграмою д-рові Туці.

= З НАКАЗУ румунського уряду сконфіскували гроші леґіонарів, що були на конті в Національному Банку (12,5 міліонів леїв) і Поштовій Касі Ощадности (74 міліонів леїв).

= НЕПРОШЕНІ ГОСТІ. Минулої неділі знову зявилося над Швецією багато запорових бальонів. Найбільше їх було над південною і південно-західньою Швецією. Вони спричинили шкоди у проводах високої напруги.

= У НАЙБІЛЬШІЙ ТАЙНІ перевезли з Ню-Йорку до форту Нокс, у стейті Кентаки, штаби золота вартости 8.5 міліярдів долярів. У цьому форті вже зібрали золота на 14 міліярдів долярів. Загалом американський скарб має золота на 22.2 міліярд в долярів. Одночасно Злучені Держави мають 10 міліонів безробітних і не вміють собі з тим дати ради.

= КОРАБЕЛЬНИЙ РУХ на Молдаві і на тій частині Лаби, що перепливає Чехію, набрав більшого значіння з хвилиною, коли його звязали з німецькою корабельною плавбою на Лабі. Промислові осередки Чехії й Моравії дістали безпосередній звязок з німецькими морськими пристанями.

= АНҐЛІЙСЬКІ щоденники стають щораз менші обемом. Недільні видання анґлійських щоденників обіймають тепер 10 сторінок, 4 рази в тижні вони мають 8 сторінок, 2 рази 6 сторінок друку.

= НЕЗАБАРОМ анґлійці зліквідують свою останню лінію корабельної сполуки з Японією. Всі кораблі, що досі обслуговували далекосхідні води переходять на Атлянтик. У найближчому часі зліквідують комунікаційну лінію „П" і „С" між Японією й Бомбаєм.

= АМЕРИКАНСЬКА пресова аґенція „Юнайтед Прес" подає, що анґлійський міністр закордонних справ Іден дійшов до згоди з грецькими державними мужами в більшості актуальних анґлійсько-грецьких справ. З цього видно, що не вдалося йому дійти до однозгідности в усіх питаннях.

= НІМЕЦЬКИХ ДОБРОВОЛЬЦІВ в італійській фльоті відзначили медалями хоробрости за особливі заслуги.

= КЕРМАНИЧ господарського відділу анґлійського ґенерального консуляту в Загребі, Мейден, заявив, що — на жаль — дні анґлійців у Югославії вже почислені.

= У ПІВДЕННІЙ ІТАЛІЇ, в Неаполю, Портічі і Касерті, відбулися минулої неділі великі маніфестації. Промовляли представники державної влади, населення висловило свою непохитну вірність для Мусолінія та італійських збройних сил.

= СПЕЦІЯЛЬНИЙ відпоручник Рузвелта, полк. Доновен, що вже обїхав 12 столиць, знову несподівано зявився в Лондоні. Тепер він хоче відвідати також і різні анґлійські міста. Доновен відмовляється давати якінебудь інформації про свої поїздки.

= АМЕРИКАНСЬКИЙ часопис „Хрисчен Саєнс Монитор" пише, що хоч Уошинґтон займається справою европейської війни, більшість одиниць фльоти Злучені Держави перекинули на Тихий Океан.

= ЛОРД ГЕЛИФЕКС відбув довшу розмову з міністром закордонних справ Злучених Держав Голем. Темою розмови було положення на Балканах.

= ПЕРЕД ДВОМА ТИЖНЯМИ жиди в Уошинґтоні говорили про те, що 12.000 жидів вступило до анґлійської армії. Тепер повідомляють з Лондону, що на теренах Близького Сходу зголосилося до служби ледви 6.000 жидів.

= ПОШИРИЛИ закон про втрату французького громадянства. Відтепер він обійматиме теж і тих французів, що підчас свойого перебування за границею зрадили Францію вчинками, словами, промовами й статтями.

= В АНҐЛІЇ арештували й замкнули в концентраційному таборі лейді Говерд, жінку лорда Ефинґена, за те, що вона відбула кілька довших розмов з американським відпоручником Уілким підчас його побуту в Лондоні. Вона йому зясовувала дійсне положення Анґлії.

= АМЕРИКАНСЬКИЙ СЕНАТОР, Уілер, сказав представникам преси, що величезна більшість американського громадянства противна законові про допомогу для Анґлії.

= БЕЗ ОГЛЯДУ на британську бльокаду, до столиці Бразилії Ріо де Жанейро причалив німецький торговельний корабель з вантажем складових частин для літаків і ліків. Його поява зробила величезне враження і свідчить про безсилля Анґлії на морях.

— АМЕРИКАНСЬКИЙ Червоний Хрест купив корабель „Ексмавт", що його вжиють для перевозу харчів, одягів і ліків для незайнятої частини Франції. Це другий корабель, що зможе пройти без перепон через анґлійську бльокаду.

— АРҐЕНТИНСЬКІ годівельники худоби і власники фабрик мясних виробів опинилися у важкій ситуації, бо Анґлія не має кораблів для перевозу мяса.

— ФРАНЦУЗЬКИЙ рибалка Люї Жандрон врятував двох німецьких вояків, що потопали після того, як перевернувся човен. Рибалка кинувся в воду і з нараженням власного життя врятував обох вояків. У нагороду за те Фірер звільнив з полону двох його братів і одного його приятеля.

—o—

Величавий похорон українського вчителя в Холмі

Від самого ранку 25. лютого ц. р. напливали до Холма селяни, учителі, молодь, щоб узяти участь в похороні вбитого учителя в Верещах Великих, **Михайла Остапяка.** В год. 10-ій ранку перенесено при масовій участі громадян Покійного зі шпиталю до греко-католицької церкви, де відправлено заупокійну Службу Божу й в год. 1-ій попол. рушив похід на цвинтар. Похід, в якому взяли участь 4 священики, представники всіх станів українського громадянства, селянство з різних околиць Холмщини, шкільна молодь, учительство, діти, яких учив Покійний та молодь, яку він виховував, простягнувся більше, ніж на кільометр. 3.000 людей перейшло вулицями Холма. 25 делеґацій з вінцями і 973 трійок провожало Покійного на місце спочинку. Поміж вінцями ми встигли ми запримітити вінець від дітвори з Верещів Великих, від УДК в Холмі, учительства, політичних вязнів, Української Громади, кооперації, УОТ та багато інших. На хідниках стояли юрби людей і, відкривши голови, дивились в глибокій мовчанці на цей величавий похорон.

На цвинтарі промовляли: від духовенства о. протоігумен Теодорович, який в гарячих словах пригадав хрустальний характер М. Остапяка, від Холмщини, якій віддав покійний своє життя, говорив б. сен. Любарський, від учительства проф. Марченко та учит. Корнелюк, а від приятелів Покійного Ільків. Діти зі школи сл. п. Остапяка виголосили деклямації і промови. Глибоко ворушили приявних слова учениці покійника „Спіть, пане учителю, ми, діти Холмщини, виконаєм Ваш заповіт". Національним гимном закінчено похорон.

Б. Хома.

—o—

З українського життя

ХОЛМЩИНА.

СОСНОВИЦЯ.

Після упадку Польщі приїхали в наше село українські вчителі. Вони почали провадити вечірні курси для дорослої молоді та старших, читання та писання по українськи, заснували в нас кооперативу „Єдність", що тепер дуже добре розвивається. Минулого року учителював п. Довгалюк, що вложив багато праці над нашою молоддю, зорґанізував при „Рідній Хаті" гурток молоді, давав вистави. За зібрані з вистав гроші куплено бібліотеку. В селі гомоніла українська пісня. Батьки раділи, що молодь не пустує. По вакаціях інспектор надав нам іншого учителя, а п. Довгалюка забрав до іншого села. Молодь перестала вести культурно-освітню роботу, бо втратила свого доброго провідника. На запросини приїхав п. Довгалюк і перевів загальні збори УОТ у нашому селі. Зійшлися, як ніколи, всі селяни до школи, радіючи бувшим учителем. П. Довгалюк зреферував ціль та значіння УОТ. Старші й молодь охотно вписались у члени УОТ. Тепер Сосниця знову стала до праці та підготовляється до Шевченківського свята.

ВЕЛИКЕ ЗАЦІКАВЛЕННЯ ПЕРЕМИСЬКОГО ГРОМАДЯНСТВА ВИКЛАДАМИ.

Почавши від неділі, 16. II., почались у Нім. Перемишлі заходами УОТ і Відділом Наукових Викладів (В. Н. В.) виклади на різні теми. Перший виклад виголосив у салях УДК д-р Ю. Липа на тему: „Українська раса". Дня 23. II. в салі ОО. Василіян виголосив виклад д-р М. Терлецький з Ярослава на тему: „Візд Б. Хмельницького до Києва". Виклад попередило вступне слово голови В. Н. В. інж. Ю. Артюшенка. Прелеґент знаменито підійшов до теми та виголосив його з відповідними поясненнями й тим викликав у присутніх зацікавлення нашим минулим. Простора саля ОО. Василіян була вщерть виповнена слухачами.

ОГОЛОШЕННЯ

ЦІНА ОГОЛОШЕНЬ: **Ціла сторінка 600 зол., пів сторінки 320 зол., 1/4 сторінки 180 зол., 1/8 сторінки 150 зол. 1/16 сторінки 80 зол.**
МЕНШІ ОГОЛОШЕННЯ: **1 міліметер ширини 1 шпальти (або його місце) 1 зол. — В тексті 100% дорожче, на першій сторінці 200% дорожче.**
ДРІБНІ ОГОЛОШЕННЯ: **30 сотиків за слово, найменше 3 зол. Для шукаючих праці 15 сот. за слово. Матримоніяльні по 50 сот. за слово.**
КНИЖКИ: Всі книжки нашого видавництва продають книгарні й адміністрація видавництва. Хто хоче замовити книжки просто на свою адресу — повинен наперед прислати належитість і на пересилку, а тоді вишлемо бажані книжки.

ПЕРЕДПЛАТА „Кр. В.": Передплату треба висилати згори. Передплата однакова в краю й закордоном. Часопису на кредит не можемо висилати. При зміні адреси треба все подавати попередню адресу.

ВИСИЛКА ГРОШЕЙ: Гроші на передплату чи книжки з Ґенерального Ґубернаторства треба посилати переказами або чеками нашого видавництва Sch A Warschau Nr. 2.143. З Німеччини чеками нашого видавництва на Postscheckkonto Berlin № 68085.
З Протекторату: чеками „Українського Видавництва" Postsparkasse Prag 78.513. Курс 1 нім марки 2 злоті; 1 чеської корони 20
При висилці грошей все треба подати на що призначені гроші. **Звертаємо увагу: подавати читку і докладну адресу.**

За Редакцію відповідає начальний редактор М. Хомяк у Кракові. Видає „Українське Видавництво", Краків, вул. Райхсштрассе 34, II. Тел. 230-39.
З друкарні „Нова Друкарня Денникова" під наказною управою, Краків, вул. Ожешкової 7, тел. 102-79.
Verantwortlich für den Gesamtinhalt und Anzeigenteil: Hauptschriftleiter M. Chomiak, Krakau. Verlag: „Ukrainischer Verlag" G. m. b. H. Krakau, **Reichsstrasse 34. Fernspr. 230-39. — Druck: „Neue Zeitungsdruckerei", Kommissarische Verwaltung, Krakau, Orzeszkowagasse 7, Fernsprecher 102-79**